

Ár 2020, 22. maí, er fundur haldinn rafrænt í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Auður Inga Ingvarsdóttir, formaður, Erla Arnardóttir, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir og Þorvaldur E. Jóhannesson.

Fyrir er tekið **mál nr. 20/2019**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnd sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefnt varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 22. nóvember 2019, með kvörtun sóknaraðila, dags. 17. október 2019. Með tölvupósti nefndarinnar 25. nóvember 2019, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Athugasemdir varnaraðila bárust með bréfi dags. 16. desember 2019 og voru þær áframsendar sóknaraðila í tölvupósti 17. desember 2019. Athugasemdir sóknaraðila við þeim bárust 7. janúar 2020.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 21. og 26. febrúar og 15. og 22. maí 2020.

II.

Málsatvik

X Ltd., sem stundar viðskipti undir nöfnunum A og B og varnaraðili gerðu rammasamning um greiðsluþjónustu hinn 11. október 2017. Þá gerðu Y Ltd., sem stundar viðskipti undir nafninu A, og sóknaraðili samning um viðskipti á gjaldeyrismarkaði hinn 14. maí 2018. Í tölvupósti dagsettu 30. ágúst 2019 frá Seðlabanka Kýpur kemur fram að talið sé að miklar líkur séu á að félagið A, sem sé ekki með starfsleyfi, sé að notfæra sér með ólögætum hætti skráð heimilisfang tengds félags, X Ltd., sem sé skráð með heimilisfesti í Kýpur. Jafnframt beindi starfsmaður Seðlabanka Kýpur sóknaraðila á að vísa þessu máli til fjármálaeftirlits Kýpur, sem muni svo, með liðsinni lögregluþyrvalda, rannsaka skrifstofu X Ltd. á Kýpur. Sóknaraðili hafði samband í tölvupósti dagsettu 12. febrúar 2019 við fjármálayfirvöld í Vanuatu til að kvarta yfir Y Ltd.

Að sögn sóknaraðila braut A þann samning sem sóknaraðili og A höfðu gert um gjaldeyrisviðskipti og lokaði fyrir aðgang hennar að fjármunum sínum og hafði af henni fé. Sóknaraðili sendi kvörtun til útgáfubanka síns og kortaútgefanda, Z, og krafðist þess að sér yrðu endurgreiddir fjármunirnir. Z setti málið í endurkröfufærli og barst svar frá A hinn 25. júlí 2018. Í svarinu hafnaði A kröfum sóknaraðila að öllu leyti og lýsti yfir að sóknaraðili hafi undirritað skjal þar sem hún hafi afsalað sér öllum rétti til krafna eða til kvartana á hendur A vegna nokkurra þeirra færslna eða viðskipta sem hefðu átt sér stað í gegnum hennar reikning hjá A eða vegna nokkurs reiknings tengds henni.

III.

Umkvörtunarefni

Sóknaraðili krefst þess í fyrsta lagi að varnaraðili endurgreiði sér \$99.100,00 sem varnaraðili hafi haft milligöngu um að færa frá sóknaraðila til félagsins A, á tilgreindum dagsetningum sumarið 2018.

Sóknaraðili gerir í öðru lagi þá kröfu að varnaraðili afhendi sóknaraðila afrit af gildu starfsleyfi A og upplýsingar um það á hvaða verðbréfamarkaði A starfi. Að öðrum kosti, verði varnaraðili ekki við þessum kröfum, þá krefst sóknaraðili þess að varnaraðili endurgreiði sér allar greiðslur sem sóknaraðili hafi innt af hendi til A fyrir tilstilli varnaraðila.

Sóknaraðili gerir í þriðja lagi þá kröfu að varnaraðili afhendi undirritað eintak af riftunar- eða uppsagnarbréfi varnaraðila til X Ltd.

Sóknaraðili byggir á því að varnaraðili hafi brugðist skyldum sínum til þess að kynna sér hverjir viðskiptavinir þess séu, og einnig að varnaraðili hafi ekki uppfyllt skyldur sínar til að hafa eftirlit með og koma í veg fyrir mögulega peningaþvætti.

Sóknaraðili byggir á því að varnaraðili hafi veitt greiðslumiðlunarþjónustu til aðila (A), sem stundi svik og sé ekki með gilt starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki, og að varnaraðili hafi ekki uppfyllt skyldur sínar um að gæta þess að fyrirtæki sem þeir veita greiðslumiðlunarþjónustu séu ekki að stunda ólögmat gjaldeyrisviðskipti án starfsleyfis og stunda verðbréfavíðskipti án leyfis og án þess að uppfylla til þess skilyrði samkvæmt lögum Íslands og innan hins evrópska efnahagssvæðis til að stunda slík viðskipti.

Sóknaraðili byggir á því að yfirvöld í Vanuatu og Kýpur hafi veitt sóknaraðila þær upplýsingar að A sé ekki með starfsleyfi og stundi fjársvik og peningaþvætti.

Sóknaraðili telur að á varnaraðila hafi hvílt bein athafnaskylda til að framkvæma áreiðanleikakönnun, eða í það minnsta nægilega greinargóða rannsókn, á félaginu A áður en varnaraðili samþykkti að stofna til viðskiptasambands við A. Einnig telur sóknaraðili að varnaraðili sé skyldugt til að veita þar til bærum yfirvöldum upplýsingar um þá viðskiptavini sem hafi verið sviknir af A, sem varnaraðili var milligönguaðili fyrir og sá um greiðsluþjónustu fyrir.

Sóknaraðili byggir kröfu sína meðal annars á sáttmála Sameinuðu þjóðanna gegn spillingu, sem Ísland er aðili að og var fullgiltur hér á landi 1. mars 2011. Nánar tiltekið byggir sóknaraðili á 27. grein sáttmálans um að aðildarríki séu skyldug til að taka upp eða innleiða löggjöf og grípa til framkvæmda sem nauðsynlegar séu til að gera það refsiverða háttsemi í landsrétti aðildarríkisins að taka þátt í með beinum hætti, eiga hlutdeild í, aðstoða við eða stuðla með beinum hætti að brotum samkvæmt ákvæðum sáttmálans.

Í viðbótarathugasemdam sínum til nefndarinnar vill sóknaraðili koma á framfæri ákveðnum leiðréttingum. Í fyrsta lagi bendir sóknaraðili á að í uppsagnarbréfi varnaraðila til X Ltd. sé ekki að finna undirritun eða nafn þess sem sendir bréfið og það skorti titil eða tilgreiningu á móttakanda bréfsins. Í öðru lagi vill sóknaraðili benda á að í svarbréfi varnaraðila til nefndarinnar sé ekki að finna undirskrift lögfræðings varnaraðila sem sé stílaður fyrir bréfinu.

Þá vill sóknaraðili í viðbótarathugasemdam koma því til skila að í skjölum frá A, í fylgiskjölum málsins, sé því haldið fram að sóknaraðili hafi notað sex greiðslukort en ekkert sé minnst á þær upphæðir sem hafi verið greiddar með fjórum öðrum kortum. Því sé upphæð ekki rétt á bls. 9 í skjölum A. Þá sé uppgæfin upphæð í bréfi A, sem sé \$153.800,00, ekki í samræmi við lista yfir greiddar færslur sem sé að finna á bls. 9 í skjölum A. Í þann færslulista vanti færslur sendar í gegnum D frá Kína og E frá Kóreu.

Ástæða þess, að mati sóknaraðila, sé sú að annað þessara félaga sé húsgagnaverslun sem sé í reynd leynilegt félag sem sé notað til að stunda peningaþvætti.

IV.

Athugasemdir varnaraðila

Aðalkrafa varnaraðila er að máli sóknaraðila verði vísað frá. Ef ekki verði fallist á kröfu um frávísun þá krefst varnaraðili þess til vara að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili byggir á því að þær fjölmörgu kvartanir sem sóknaraðili setji fram um meintar vanefndir X Ltd. gagnvart sóknaraðila séu varnaraðila óviðkomandi og verði sóknaraðili að beina slíkum kröfum að X Ltd.

Hvað varðar fullyrðingar sóknaraðila, um meint brot varnaraðila með því að hafa ekki viðhaft fullnægjandi skoðanir á X Ltd. og um þátttöku varnaraðila í peningaþvætti með því að vinna fyrir X Ltd., þá er þeim ásökunum alfarið hafnað sem röngum. Varnaraðili telur að kjarninn í málflutningi sóknaraðila sé að varnaraðila hafi ekki verið heimilt að taka aðila í viðskipti sem hafi ekki verið með leyfi fyrir umrædd gjaldeyrisviðskipti. Varnaraðili byggir á því að sóknaraðili hafi ekki útskýrt hvernig löggjöf í Bahrein, þar sem sóknaraðili sé með lögheimili, sé háttað varðandi slík gjaldeyrisviðskipti. Þar að auki telur varnaraðili að kröfu um meinta óleyfisskylda starfsemi eigi sóknaraðili að beina að X Ltd., ekki varnaraðila.

Varnaraðili bendir á að í kvörtun sóknaraðila séu ekki settar fram neinar tilvísanir um meint brot varnaraðila á lögum um greiðsluþjónustu nr. 120/2011, sem varnaraðili starfi eftir, né hafi verið gerð nein tilraun til að sýna fram á að slík brot hafi átt sér stað. Varnaraðili lýsir málavöxtum með þeim hætti að eina aðkoma varnaraðila að þessu máli hafi verið fólgin í að veita færsluhirðingu, sem feli í sér að taka við fjármagni frá útgáfubanka kortsins, eftir að sóknaraðili hafði gefið fyrirmæli um notkun þess, og koma því fjármagni áfram til X Ltd. Viðskipti sem sóknaraðili stundaði í gegnum viðskiptareikning hjá X Ltd. séu varnaraðila óviðkomandi.

Varnaraðili hafnar kröfu sóknaraðila um endurgreiðslu á samtals \$99.100 auk daglegra 1.85% dráttarvaxta frá 21. júní 2018 til greiðsludags, vegna viðskipta við X Ltd. Varnaraðili byggir höfnun sína á því að þessari kröfu sé beint gegn röngum aðila. Ekki hafi verið færð fram nein rök fyrir því hvers vegna kröfunni sé beint að varnaraðila. Varnaraðili og sóknaraðili séu ekki í nokkurs konar samningssambandi.

Sóknaraðili leitaði til kortaútgefanda síns, Z, í því skyni að stofna til endurkrafna á hendur X Ltd. þar sem X Ltd. hafi með ólögætum hætti og samningsbrotum borið ábyrgð á fjártjóni sóknaraðili. Varnaraðili vísar til þess að Z, kortaútgefandi sóknaraðila, hafi í kjölfar þess, að hafa fengið tilskilin gögn frá X Ltd., hafnað því að halda áfram með málið þar sem kvörtunin ætti ekki við rök að styðjast og að umræddar færslur hafi verið framkvæmdar öruggan hátt og tilskilin gögn hafi verið fyrir hendi vegna færslanna.

Varnaraðili vill koma því á framfæri að á haustmánuðum ársins 2018 hafi bæði Visa og Mastercard breytt reglum sínum á þann hátt að starfsemi líkt og sú sem X Ltd. stundaði væri nú flokkuð sem „high-risk securities merchants“, og í kjölfar þess hafi forsendur áhættumats varnaraðila á söluaðilanum breyst. Á grundvelli þessa hafi varnaraðili sagt upp rammasamningi um greiðsluþjónustu við X Ltd. þann 24. október 2018 og lokið þar með greiðsluþjónustu við félagið.

Varnaraðili telur að sóknaraðili hafi tæmt þau réttarúrræði sem hún hafði og telur varnaraðili kvörtun sóknaraðila sér á hendur vera tilraun til að endurheimta fé sem sóknaraðili telji sig eiga kröfu til á hendur þriðja aðila. Krafa sóknaraðila á hendur varnaraðila sé hvorki byggð á skýrum lagagrundvelli né á öðrum haldbærum rökum og sé með öllu haldlaus. Að mati varnaraðila sé sóknaraðila sá einn kostur fær að beina ágreiningi sínum við X Ltd. að þar til bærum dómstólum eða lögregluþingvöldum í sínu heimalandi.

Málsástæður fyrir frávisunarkröfu

Aðalkröfu sína um frávisun málsins frá úrskurðarnefndinni byggir varnaraðili á eftirfarandi rökum og málsástæðum.

Í fyrsta lagi telur varnaraðili að kvörtun sóknaraðila fyrir nefndinni geti ekki verið beint að sér enda frumforsenda þess að nefndin taki til meðferðar mál, að fyrir hendi sé réttarágreiningur milli fjármálafyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila, sbr. a-liður 2. mgr. 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Varnaraðili mótmælir því að það hafi verið kröfuhafi sóknaraðila vegna þeirra millifærslna, sem kvörtun þessi lúti að, og sóknaraðili hafi þar af leiðandi ekki verið skuldari gagnvart varnaraðila. Fyrir liggur að mati varnaraðila að ekkert samningssamband sé eða hafi verið á milli varnaraðila og sóknaraðila og byggir frávisunarkrafa varnaraðila því á aðildarskortu í skilningi réttarfars, sem leiði til sýknu sbr. 2. mgr. 16. gr. laga um meðferð einkamála nr. 91/1991. Lögsaga nefndarinnar nær að mati varnaraðila ekki yfir þann raunverulega réttarágreining sem fyrir hendi er í máli þessu, milli sóknaraðila og X Ltd., og stendur varnaraðili utan hans.

Í öðru lagi telur varnaraðili að málið eigi ekki undir úrskurðarnefndina á grundvelli 76. gr. laga um greiðsluþjónustu nr. 120/2011. Í bréfi sem barst varnaraðila frá úrskurðarnefndinni 25. nóvember 2019 kemur fram að nefndin hafi talið sig þurfa taka málið formlega fyrir með vísun til framangreinds ákvæðis. Telur varnaraðili að sóknaraðili geti ekki byggt á heimild 2. mgr. 76. gr. laga nr. 120/2011 þar sem hún teljist ekki notandi greiðsluþjónustu í skilningi laganna og falli því utan hennar. Þessu til stuðnings vísar varnaraðili til athugasemda að baki ákvæðinu í greinargerð þeirri er varð að lögum, þar sem segir að Fjármálaeftirlitið eða aðrir opinberir eftirlitsaðilar, skera ekki úr um einkaréttarleg álitæfni eða kröfur um skaðabætur.

Í kvörtun er sjálfstæð lýsing málavaxta að mati varnaraðila afar takmörkuð og fjallar lýsingin aðeins um viðskiptasamband sóknaraðila við X Ltd., enda sé ekkert samningssamband fyrir hendi milli sóknaraðila og varnaraðila. X Ltd. er sá aðili sem gæti beint kröfu að varnaraðila sem notandi greiðsluþjónustu varnaraðila í skilningi laga um greiðsluþjónustu. Varnaraðili telur að sóknaraðili verði að beina kröfum sínum gagnvart X Ltd. eða útgáfubanka sínum, enda geti varnaraðili ekki ábyrgt að þriðji maður standi við skuldbindingar sínar samkvæmt samningi sínum við sóknaraðila.

Í þriðja lagi byggir varnaraðili frávisunarkröfu sína á því að málalíbúnaður og kröfugerð sóknaraðila sé það óljós að kvörtunin sé ekki tæk til úrskurðar í skilningi e-liðar 1. mgr. 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki og því einsýnt að vísa beri málinu frá. Því til stuðnings vísar varnaraðili til þess að samkvæmt kröfum úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki skuli kvörtunaraðili greina skýrlega hvers er krafist, svo sem fjárhæð kröfu, vexti, kostnaðar, viðurkenningu á réttindum, lausn undan skyldu eða annars sem gæti átt við. Í máli þessu fer sóknaraðili að mati varnaraðila fram á bæði endurgreiðslu og afhendingu tiltekinna gagna vegna viðskipta sinna við þriðja mann án þess að gera nokkra grein fyrir

endanlegri upphæð endurgreiðslu eða hvernig og á hvaða grundvelli hún skuli ákvörðuð. Lýsingu málavaxta telur varnaraðili vera af skornum skammti, gagnaframlagningu sé verulega ábótavant og rökstuðningur ófullnægjandi enda sé þar enga tilvísun að finna til lagaákvæða eða réttarreglna sem hann byggir á. Af þeim sökum telur varnaraðili ekki hjá því komist að kröfu sóknaraðila verði vísað frá úrskurðarnefndinni, sbr. m.a. mál nefndarinnar nr. 10/2015, 9/2018 og 22/2016. Varnaraðili starfi samkvæmt lögum um greiðsluþjónustu nr. 120/2011 en sóknaraðili hafi ekki bent á nokkur ákvæði í lögnum eða gefið í skyn að varnaraðili hafi gerst brotlegur gegn þeim. Eins og áður sagði hafi greiðsluþjónusta varnaraðila verið takmörkuð við að flytja tiltekið fjármagn frá útgáfubanka sóknaraðila til X Ltd. Umþrætt viðskipti sem áttu sér stað milli X Ltd. og sóknaraðila að því loknu voru eins og tíðnefnt sé varnaraðila óviðkomandi. Það sé vandkvæðum bundið fyrir varnaraðila að verjast jafn óljósum kröfum og settar séu fram í kvörtun sóknaraðila án neinna lagatilvísana eða málsástæðna. Sóknaraðili vísar til þess að varnaraðili hafi m.a. ekki starfað í samræmi við „reglurnar“ (e. the rules) og „lögin“ (e. the law). Með vísun til framanritaðs hafnar félagið þessum ásökunum alfarið. Vísanir sóknaraðila séu til laga og reglna í heild sinni og séu þær svo vanreifaðar að þær séu ómarktækar með öllu.

Jafnframt bendir varnaraðili á að kröfugerð sóknaraðila um greiðslu samtals \$99.100 sé óskýr og ekki studd nokkrum gögnum. Ekki sé gerð tilraun til að útskýra hvernig talan sé fundin út eða á hvaða grundvelli hún byggir. Þá sé krafa um dráttarvexti órökstudd með öllu. Þar að auki sé ekki að sjá að mati varnaraðila að kröfurnar séu þess eðlis að þær falli undir lögsögu nefndarinnar. Mál sóknaraðila sé því almennt svo vanreifað að það eigi ekki undir úrskurðarvald nefndarinnar í skilningi framangreinds ákvæðis. Frávísunarkröfu sinni til stuðnings vísar varnaraðili til hliðsjónar í meginreglu einkamálaréttarfars um skýra kröfugerð, sem á sér m.a. stoð í 80. gr. laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Með vísun til framangreinds þá krefst varnaraðili þess að málinu verði vísað frá í heild sinni á grundvelli 7. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, enda geti sóknaraðili í fyrsta lagi ekki haft uppi kvörtun fyrir úrskurðarnefndinni, í öðru lagi sé kvörtuninni beint gegn röngum aðila og í þriðja lagi sé málatilbúnaður vanreifaður og málið að öðru leyti ekki tækt til afgreiðslu hjá nefndinni.

Málsástæður um höfnun kröfu sóknaraðila

Varakrafa varnaraðila er að öllum kröfum sóknaraðila sér á hendur verði hafnað. Varnaraðili mótmælir öllum málsástæðum sóknaraðila, jafnvel þó ekki sé fjallað sérstaklega um þær hér.

Varnaraðili mótmælir kröfu sóknaraðila um greiðslu á samtals \$99.100, auk dráttarvaxta, enda sé krafan með öllu órökstudd og vanreifuð, og vandséð að krafan eigi sér stoð í lögum um greiðsluþjónustu eða geti byggt á öðrum lagagrundvelli. Varnaraðili vísar einnig til þess að skilyrði almennu sakarreglunnar séu ekki uppfyllt þar sem ekki hafi verið sýnt fram á að varnaraðili hafi með saknæmum og ólögumætum hætti valdið sóknaraðila tjóni. Varnaraðili telur þannig að sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á hún hafi orðið fyrir tjóni, enda engin gögn færð fram þar að lútandi. Þá hafi sóknaraðili ekki sýnt fram á að slíkt tjón megi rekja til háttsemi varnaraðila eða að nokkur háttsemi sem varnaraðili viðhafði sé saknæm eða ólögumæt. Það sama gildir um umkvörtunarefni sóknaraðila er lúti að því að varnaraðili hafi tekið leyfisskyldan söluaðila í viðskipti án tilskyldra leyfa. Þessari kröfu er alfarið hafnað enda telur varnaraðili að ekki hafi verið sýnt fram á að viðkomandi viðskipti hafi verið leyfisskyld

eða gerð tilraun til að sýna fram á kröfur þess efnis að varnaraðila hafi borið að tryggja að slík leyfi væru til staðar. Varnaraðili telur að hafa beri í huga að sóknaraðili sé með lögheimili í Bahrein og hún hafi ekki gert tilraun til að sýna fram á að umþrætt viðskipti hafi verið leyfisskyld þar. Þar að auki bæri sóknaraðila í öllu falli að halda uppi kröfum um meinta ólögmæta starfsemi X Ltd. í Bahrein gagnvart fyrirtækinu sjálfu, ekki varnaraðila.

Í fyrsta lagi byggir varnaraðili kröfu sína á því, eins og áður hefur verið bent á, að ekkert samningssamband hafi verið fyrir hendi milli sín og sóknaraðila. Þar af leiðandi hafi aldrei verið til staðar kröfurettarlegt samband í skilningi samnings- og kröfurettar. Slíkur samningur sé hins vegar fyrir hendi milli sóknaraðila og X Ltd. Kröfu sóknaraðila um endurgreiðslu á millifærslum til X Ltd., að samtals fjárhæð \$99.100, geti því ekki verið beint að varnaraðila í skilningi kröfurettar. Varnaraðili byggir á því að það sé ekki kröfuhafi sóknaraðila vegna þeirra millifærslna, sem kvörtun þessi lúti að, og sóknaraðili hafi þar af leiðandi ekki verið skuldari gagnvart varnaraðila. Varnaraðili telur að það liggi í hlutarins eðli, að greiðsluþjónustuveitandi verði ekki krafinn um endurgreiðslu vegna meintra samningsbrota eða sviksamlegra færslna söluaðila, þ.e. þriðja manns. Slík krafa verði aðeins fengin með tilstilli dómstóla og úrræða í kjölfar hugsanlegs dóms um að samningsaðili sóknaraðila hafi gerst brotlegur við lög.

Í öðru lagi vísar varnaraðili til þess að þær greiðslur sem sóknaraðili framkvæmdi til X Ltd. teljist ekki gallaðar í skilningi laga um greiðsluþjónustu nr. 120/2011 og beri varnaraðili ekki ábyrgð á þeim í skilningi laganna. Varnaraðili telur sig hafa hvorki viðhaft ólögmætt né saknæmt framferði sem greiðsluþjónustuveitandi í skilningi laga nr. 120/2011 heldur þvert á móti starfað í samræmi við allar þær skyldur sem löggin leggja á herðar félagsins. Sú greiðsluþjónusta sem varnaraðili framkvæmdi er að mati varnaraðila hvorki gölluð né hafa ekki átt sér stað í skilningi 69. gr. laga nr. 120/2011. Telur varnaraðili sig því ekki bera ábyrgð á greiðslum sóknaraðila á grundvelli þessa ákvæðis.

Að lokum telur varnaraðili rétt að nefna að í rökstuðningi sóknaraðila í kvörtun til nefndarinnar vísar hún til þess að ef varnaraðili afhendi henni ekki ákveðin gögn þá leiði það til þess að varnaraðila beri að endurgreiða henni allar greiðslur sem hún greiddi til X Ltd. Þessari málsástæðu hafnar varnaraðili alfarið enda hvíli engin lagaskylda á félaginu til að afhenda þriðja aðila trúnaðargögn er varða viðskiptavini þess og myndi slík afhending á gögnum stangast á við 58. gr. laga um fjármálafyrirtæki nr. 161/2002, sem fjalli um bankaleynd, og ákvæði laga um persónuvernd og vinnslu persónuupplýsinga nr. 90/2018. Slík skylda til afhendingar gagna sé jafnframt í engu samhengi við grundvöll endurgreiðslu.

V.

Niðurstaða

Nefndin telur að ágreiningur um viðskipti við varnaraðila heyrir almennt undir lögsögu nefndarinnar á grundvelli 76. gr. laga um greiðsluþjónustu nr. 120/2011, sbr. 19. gr. a í lögum nr. 161/2002, um fjármálafyrirtæki. Samkvæmt ákvæði í a. lið 2. mgr. 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki tekur nefndin eingöngu fyrir mál þar sem samningssamband er á milli aðila. Varnaraðili hefur andmælt því að samningssamband sé milli sóknaraðila og varnaraðila og málinu sé beint að röngum aðila. Nefndin telur að ekkert í gögnum málsins sýni fram á að

samningssamband hafi myndast á milli sóknaraðila og varnaraðila og verður því að vísa málinu frá þegar af þeirri ástæðu.

Ú r s k u r ð a r o r ð :

Máli sóknaraðila, M, gegn varnaraðila, F, er vísað frá úrskurðarnefndinni.

Reykjavík, 22. maí 2020.

Auður Inga Ingvarsdóttir

Geir Arnar Marelsson
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Erla Arnardóttir
Þorvaldur E. Jóhannesson